

Colecția NOD

Coperta: Daniel NICOLESCU

Fotografia copertei: Liviu MORAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN

Colonia (aproape ca un blues) : roman /

Stelian Țurlea. - București : Integral, 2022

ISBN 978-606-992-660-4

821.135.1

© INTEGRAL, 2022

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-660-4

COLONIA

(aproape ca un blues)

Ediția a doua

INTEGRAL

1.

M-am convins foarte repede că prea căscasem gura prin Cluj, în loc să ne vedem de drum spre cabana din munți. Nu mai scoteam o vorbă, să nu-l supăr și mai tare pe tata. Se înnoptase, dar nu era foarte târziu. Însă cerul se făcuse atât de negru, încât ai fi spus că era miezul celei mai întunecate nopți din câte fuseseră vreodată. Multă vreme se fugăriseră nori grei și urâți, un vânt din ce în ce mai rece învârtejea praful, frunzele și crengile uscate adunate la marginea șoselei în zilele dinainte. Întârzasem prea mult în oraș insistând să mănânc la un restaurant. Mă săturasem de mâncarea de vacanță pe care mi-o pregătise tata trei săptămâni, ciorbe de zarzavat acrite cu zarzăre, legume fierte și fel de fel de buruieni cu câte un strop de carne de pui. Nu voiam nici să-i pun la muncă pe Muki și Kindi, în cabana cărora urma să înnoptăm, pe malul unui lac artificial, într-un peisaj mirific.

Mai fusesem o dată acolo și nimerisem într-un ospăț de trei ceasuri, cu palincă, slăninuțe, legume murate, fripturi rumenite pe grătar și nenumărate

butelci de vin care își așteptau rândul să fie deschise. Mă uitam cu nedumerire cum adulții dădeau gata sticlă după sticlă și mă uimeam de capacitatea burdihanelor lor. Mă îndrăgostisem de căsuța din bârne de lemn, păzită de Drobeta, o cățea uriașă care se strecura de la casă la casă, atrasă de mirosuri.

Parcă nici nu-mi păsa c-o să ne prindă ploaia pe drum. Nu țineam cont nici măcar că tata e cam ageamiu la condusul mașinii și nu vede bine pe timp de noapte. Acum, că începuse vijelia, nu mai puteam schimba nimic.

N-a fost vreme să gândesc la prea multe, eram încordat ca un arc și mă holbam să văd drumul. Nu mai trăisem asemenea furtună. Abia lăsasem în urmă șoseaua largă și luminată, trecusem de Gilău și urmau serpentine spre lacul dintre munți sau dealuri sau ce-or fi fost. Eram atent la gropile din asfalt și la crengile aruncate în drum de vijelie. Continua să fulgere des, strălucirea de-o clipă orbea. Fulgerele se agățau unele de altele. Din toate părțile scăpărau norii ca într-un foc de artificii. Se auzea cum aerul se deșiră, se sfâșie, trăsnetele sfârâiau, despicau muntele cu furie, cădeau printre brazii înghesuiți unii-ntr-alții, aprinzându-i pe cei mai uscați. Îndată dealurile răsunau de tunete care se înlănțuiau, aproape și departe, bubuind, sforăitoare, îmi făceau inima cât un purice.

Mașina abia înainta și lumina farurilor părea că se oprește într-un zid de apă neagră, pe care

cu niciun chip n-avea cum să-l străbată. Înotam într-un râu care se zbuciuma peste noi, nu-mi dădeam seama de-i pantă, curbă ori drum drept. Ștergătoarele se zbăteau bezmetic, incapabile să îndepărteze șuvoaiele. Un om cu mintea la cap ar fi tras imediat pe dreapta.

Mă gândisem și mai înainte că tata nu era om cu mintea la cap, dar atunci am fost pe deplin convins. Mă abținusem să i-o spun vreodată, așa cum mă abțineam acum să scot vreo vorbă, să n-o încasez pe nepusă masă.

Trosnetele copacilor aproape doborâți de vântul care urla se auzeau din toate părțile, mă înfiorau, în fiecare clipă credeam că ne vor strivi fără milă. Vedeam curbele în ultima clipă, habar n-aveam dacă la un metru mai încolo era un perete de stâncă, pădure sau vreo pantă abruptă.

Mai fusesem pe acolo, dar nu-mi aminteam nimic din drum. Și continua să toarne, puhoie de apă rece, cum îmi imaginam că fusese la potop.

Strângeam din dinți, tresărind la fiecare trăsnet despre care eram gata să jur că ne va spulbera pe loc. Tremuram și când erau să-mi dea lacrimile, l-am auzit pe tata:

— Să nu începi să bocești!

Mi-am înghițit plânsul cu un nod greu.

Nu știu cum a reușit să urmeze linia șoselei, cu atâtea serpentine, gropi ascunse în apă, crengi, trunchiuri de copaci doborâte la marginea drumului și perdele de ploaie. O clipă m-am gândit să-i cer să oprească, dar am înțeles că n-avea cum,

mașina înainta singură, ca o barcă, împinsă din spate, trebuia doar să țină drumul. Încercam să alung gândul că ar putea veni vreun nefericit din față, n-ar fi avut cum să-l evite și ne-am fi prăpădit cu toții. Mă holbam cu încăpățănare prin parbriz, nu vedeam nimic altceva decât umbre spăimoase luminate scurt de străluciri atât de cumplite că-mi ardeau ochii. Cred că, prima oară în viață, m-am rugat fără încetare să ajungem teferi.

Nu știu cât a durat slalomul acela. Mi s-a părut o veșnicie. Brusc mi-am dat seama că ieșisem dintre dealuri, era ca o senzație că apăsarea se filtrase. Dar tot nu vedeam nimic în întunericul din jur.

Continua să plouă, parcă mai înverșunat, copăi, butoaie, vagoane de apă se răsturnau peste noi în fiecare clipă.

Am mai mers un timp, cred că am trecut pe un pod, apoi a oprit, trăgând brusc de volan spre dreapta. În fața noastră apăruse o barieră lată cu lumini roșii care clipeau intermitent, întocmai ca barierele polițiștilor când blochează șoseaua pentru vreun accident. Abia o văzusem. O săgeată tot din lumini roșii și intermitente ne arăta că trebuia să mergem numai spre dreapta.

Tata și-a îndreptat spatele, am auzit cum îi trosneau oasele, atât de încordat fusese. N-a spus o vorbă, nici măcar nu încerca să arate ce grozav fusese, cum îi este obiceiul. Doar încerca să deslușească, și el, ceva prin pânza de ploaie.

Nu știu ce-a fost în capul meu în clipele acelea. Am deschis cu greu portiera și am scos un picior afară. Poate voiam să văd de ce se întrepruce drumul și unde ajunsesem. Am simțit că îngheț. Ceva mă oprea să închid ușa, am deschis-o mai larg. A năvălit peste mine apa rece, pe loc eram ud tot. O clipă m-am întrebat de ce nu-mi spune tata nimic, firesc ar fi fost să răcnească să-nchid naibii ușa, dar parcă și el căzuse sub o vrajă. Am rămas nemișcat o vreme, uitându-mă în gol, nu știu cât, timpul se oprise în loc.

Nu cred că mi s-a părut, dar dintr-odată vagoanele invizibile s-au golit de apă și mai plutea doar un abur ușor de picuri infimi străvezii, cernuți parcă printr-o sită foarte fină, uriașă. În clipa aceea a fulgerat iarăși, lung, parcă nu se mai termina și în lumina orbitoare mi s-a părut că deslușesc prin aburul ușor niște siluete. Am ieșit din mașină.

În același timp, a ieșit și tata, pe ușa cealaltă. Așa țin minte că a început totul.

2.

Fuseseră fulgere neîntrerupte și până atunci, dar, în clipa în care am atins pământul cu piciorul, a fulgerat atât de puternic că s-a luminat totul în jur, aerul, devenit alb-albăstrui, orbitor, ireal, pulsa, palpita imperceptibil, ca aripile unui fluture nehotărât să-și ia zborul. Mi-am acoperit ochii cu palmele. Și, cât mi-am ținut degetele apăsate pe globii ochilor, am avut impresia că cercuri puternic colorate se învârt în jurul lor, din ce în ce mai iute, ca o morișcă ce răspândește spaimă, din ce în ce mai iute, până când culorile au devenit o mare de alb strălucitor. Ca la serbările vechi și zgomotoase din târgurile cu lume multă. Ca la experimentele de fizică din școală, pe care, în mod ciudat, încă mi le mai aminteam. Și, cu cât se făcea mai multă lumină în jurul globilor ochilor mei, mi se părea că e mai multă liniște, de parcă strălucirea ar fi înghițit zgomotele.

Lumina orbitoare n-a durat mai mult de o secundă, două.

Când am îndrăznit să-mi îndepărtez palmele de pe ochi și să ridic pleoapele, parcă tot ce fusese

până atunci dispăruse, eram în altă lume. Dar nu știam asta. Pur și simplu eram uluit.

Nu mi se păruse, chiar erau siluete, acum le distingeam mai limpede. De spaimă, n-am făcut niciun pas, nici să intru la loc în mașină nu eram în stare, nu mai aveam curaj nici să-mi mișc mâinile. Siluetele s-au apropiat, înconjurate de un nimb albastru fluorescent, poate era numai strălucirea care nu dispărea cu niciun chip. Parcă ar fi fost un grup de extraterestri. În mâinile lor se legănau felinare caraghioase semănând cu niște minifaruri de port, care răspândeau fâșii de lumină albastră fluorescentă.

Nici nu mai știu câte erau, trei sau patru, înalte, prăjini albastre, parcă vedeam prin ele. Înaintau încet, cu pas apăsător, mi se părea. Una dintre ele a întins spre mine o mână descarnată. Eram paralizat, nu eram în stare nici să urlu. Atunci am văzut că nimbul albastru era doar o haină de ploaie albastru străveziu, largă și lungă până aproape de glezne, ca un anteriu, cu glugă uriașă de călugăr medieval.

Nici siluetele nu scoteau vreun sunet. Cea mai apropiată a făcut un semn ca de salut. În clipa aceea mi-a pierit spaima și am uitat pe loc de unde venisem și ce se întâmplase cu noi.

— Nu credeam să mai ajungeți teferi, a spus cel care îi întinsese mâna lui tata. Vă așteptăm cam de mulțisor. Dar nu puteam pleca în întâmpinarea voastră, dacă furtuna nu înceta.

Din ce spuneau am înțeles că ne așteptau, deși nu anunțasem pe nimeni că venim.

Nu știam cine sunt.

Nu știam unde ne aflăm.

Ne-au îndemnat să-i urmăm.

Una dintre siluete i-a făcut un semn lui tata să tragă mașina mult spre dreapta și atunci am văzut o parcare plină ochi, să fi fost vreo cinci-sprezece, douăzeci de mașini, jumătate dintre ele microbuze, toate foarte curate, doar le spălase furtuna, dar fără numere și o clipă m-am întrebat cum circulară pe șosele fără să le tragă pe dreapta primul polițist.

Am aruncat o privire spre stânga, unde o parcare mai mică era și ea plină ochi.

— Acolo trag doar mașinile personalului, a spus fața descărnată, parcă citindu-mi gândurile. Locul nostru este numai în dreapta.

Tata a parcat cu greu mașina într-o margine, între un microbuz fumuriu și niște boscheți, puteam să jur că se ridicau pe buza unei prăpastii pe care n-o vedeam.

Era noapte, furtuna încetase aproape la fel de brusc pe cât pornise, stelele începeau să pâlpâie pe cerul curățat incredibil de repede de vântul călduț care continua să bată cu putere. Uitasem că doream de nopți întregi să le văd.

De-abia am ridicat ochii spre cerul care se limpezea cu fiecare clipă, prea mi se părea de basm totul.

— Trebuia să fi ajuns aici acum douăsprezece ore, când au dat drumul la ape, a mai spus silueta, dar n-am deslușit dacă era o simplă precizare sau un reproș că ne așteptaseră prea mult.

De ce să ne aștepte? Cine erau? Ce ape?

Felinarele au luminat intrarea unei clădiri joase care părea să fie motel sau restaurant. Firma de neon funcționa intermitent, cu pârlături, nu reușeam să citesc numele, oricum nu mi-ar fi spus nimic. Deasupra ușii atârna un felinar aidoma celor din mâinile siluetelor, răspândind lumină albastră.

Am intrat într-o încăpere largă, din lemn, cu un bar pe unul dintre pereți și măsuțe acoperite cu pânze înflorate. Toate locurile erau ocupate de femei și bărbați îmbrăcați pestriț, cu câte o eșarfă subțire, verde, legată la gât. Plutea o rumoare plăcută, nu zgomot. Era cald și m-am simțit pe loc copleșit de o amorțală plăcută. Abia atunci am realizat cât de frig fusese afară, în plină vară, și cât de ud eram. Cât am stat să mă obișnuiesc cu atmosfera, câteva clipe, făcusem o baltă în jurul tălpilor.

Din plafon se risipeau o lumină difuză, tot albăstrie, și sunetele unei melodii discrete și liniștitoare, ca în marile magazine. Siluetele și-au lepădat hainele de ploaie, claie peste grămadă, pe o băncuță lângă ușă, am văzut că erau toți bărbați cam între două vârste, dar până să le rețin trăsăturile dispăruseră în spatele unor uși batante care duceau probabil în spatele clădirii. N-a rămas

decât cel cu mâna descărnată, ne-a înmănat fiecăruia câte o eșarfă verde, făcându-ne semn să ne-o înnodăm la gât. Eram încântat. Apoi ne-a spus:

— Găsiți-vă un loc. Dacă vă e foame, o să vă aducă meniul zilei. Dacă sunteți prea obosiți, urcați pe scara aia de lemn la etaj. Puteți dormi în oricare dintre primele două camere, pe partea dreaptă a culoarului. În stânga s-au ocupat toate. În seara asta nu se poate coborî în lac. Găsiți pijamale pe perna fiecăruia, nu mai umblați după bagaje, le ducem noi jos.

Mai erau doar două locuri libere, la o masă de lângă fereastră, unde ședeau două femei și un bărbat, foarte volubili. Nu-mi era foame, dar mi se făcuse sete și aș fi băut ceva. Măcar să mă încălzesc.

De fapt, voiam să mă dezmeticesc și să înțeleg ceva înainte de a mai face un pas în motelul acela. Eram convins că la fel gândea și tata. Pe chipul lui nu se distingea însă nimic, cum se întâmplă întotdeauna, e ca de piatră, habar n-ai unde îi e gândul.

Locul nu mi se părea străin, ci doar straniu. Mi-am amintit că, în drumul spre casa de vacanță a prietenului Muki trecusem de câteva ori pe lângă un motel pe care abia de-l observasem. Nu reținusem numele, aspectul, stilul construcției, n-aș fi fost în stare să descriu nimic, în afara unui panou care anunța cea mai grozavă pizza din lume, puteam crede că proprietarul era italian, dar auzisem că pretutindeni bucătarii se laudă că le iese cea mai bună pizza din lume, așa că nu puteam fi sigur că nimerisem chiar acolo, bănuiam numai.

Ce se întâmplase de blocaseră drumul spre cabana lui Muki? Cine să fie toți oamenii care ne întâmpinaseră și care dispăruseră înainte să apucăm să întrebăm ceva? Cine o să vină să ne servească?

— Eu sunt aceea, șopti o domnișoară apărută lângă mine, cu un șorțuleț la fel de înflorat ca fețele de masă și cu codițe ițite de sub un batic roșu legat strâns la spate. Ceilalți s-au dus la sfat.

I-a pus lui tata în față o halbă de bere, iar mie un pahar înalt cu suc roșiatic. Mirosea a vișine.

— Știți că asta e din partea casei, ca de obicei, a spus zâmbind tot timpul. Pentru tot ce mai comandați, trebuie să plătiți. Ați venit cam târziu, nu prea mai avem de mâncare, poate mai găsesc o porție din tocana de miel.

I-am făcut amândoi un semn că n-avem nevoie de mâncare.

— Mai avem apă, suc, vin, palincă, bere, s-a simțit ea datoare să adauge.

— O votcă mare și un ceai fierbinte, a spus tata, sec.

N-a protestat, deși nu-i făcea mare vânzare.

Cei trei comeseni care tăcuseră în clipa în care ne-am așezat pe scaunele libere, ne măsurau în continuare atent cu privirile, de parcă ar fi vrut să afle de pe chipurile noastre cine suntem și de unde venim. Bărbatul și una dintre femei trebuie să fi avut în jur de patruzeci de ani, erau șateni și cu fețele arse de soare. Cealaltă femeie era blondă, cu mult mai tânără și o privire jucăușă. Nu-i lipsea niciunuia eșarfă verde.